

Csomor Henriett

Szavak erejével

VERSESKÖTET

E-KÖNYV

Csomor Henriett

Szavak erejével

TARTALOM

01. Előszó
02. Ajánló...
03. Köszönetnyilvánítás
04. Harag
05. Szomorúság
06. Hosszú évek
07. Odaadás
08. Emlékképek
09. Lelkem fájdalma
10. Kiábrándult, fájó érzés
11. Tovatűnő szerelem
12. Borongás az őszben
13. Csalfa tavasz
14. Szeretetről süvít a szél
15. Magány
16. Félelmek
17. Bánatkönny
18. Csalódás
19. Fáradt lelkem
20. Boldogtalan élet
21. Sárguló levél
22. Maró magány
23. Mentsvár vagy
24. Hitted régen
25. Nagyon fáj
26. Vágyni a szeretet után
27. Boldogság nélkül
28. Senki se vár
29. Kis Katához
30. Bátyám lettél
31. Szivárványkapu
32. Zöld réten bátyuskámmal
33. Élni tovább!
34. Tavaszi szellő
35. Ki nem mondott érzések
36. Éld az életed
37. Hagyjatok szeretni
38. Örülni egymásnak
39. Egyetlenemhez
40. Elveszett szerelem
41. Fogjátok fel
42. Szerelem nélkül
43. Porba hullott
44. Nem találom helyem
45. Titkos szerelem
46. Szívet tépő magány
47. Havazik
48. Mindenszentekre
49. Melinda emlékére
50. Egy barát emlékére
51. Nincsenek többé
52. Gyűlölet ura
53. Kőszívű
54. Rettegés küszöbén
55. Lelki terror
56. Fekete karácsony
57. Elszámolás
58. Elment
59. Karácsony, nélküled
60. Rongy év
61. Érzés
62. Édesanyám egyetlen reményem
63. Miért?
64. Pofoz az élet
65. Meg nem született gyermekért
66. Szivárvány két oldala
67. Szabad vagyok
68. Vesztes vagyok
69. Magányomban
70. Ismeretlen felé
71. Mielőtt utcára lépek
72. Láthatatlan kert
73. Keresztem hordom
74. Valóság és képzelet
75. Egy mulatós forró éjszaka
76. Vándorút
77. Üzenet
78. Anyánk vérző szíve
79. Amit a szívem kívánna...
80. Idegek harca
81. Hová lett?
82. Földönfutó lettem
83. Nem maradt más, csak a bánatom
84. Elkorcsosult világ
85. Sokk láncát
86. Nagypám kalapja

01.

Előszó

Csomor Henriett vagyok, egy baranyai faluban, Hosszúhetényben élek immár negyvenkét éve, ide születtem. Csak kényszerből hagytam el szülőfalumat hat évre. A kényszer neve az állapotom oka, ugyanis mozgássérült vagyok. Budapesten a Pető András mozgássérült nevelőképző intézet falai közt tanultam meg egy picit az önállóságot.

Senki se mondta, hogy az élet ilyen borzalmasan nehéz s kegyetlen lesz velem. De hát ezt a sorsot kaptam az égiektől.

Egyetlen jó, amit kaptam az élettől, az az írás, itt kibontakozhatok kedvemre, a monitor eltakar. Ha sajog az ember lelke, azt előbb vagy utóbb papírra veti. Egyik évben volt szerencsém a saját verses estemen részt vennem a közönség soraiban egy mozgássérült találkozó alkalmából. S bizony nem tetszettek a reakciók, amik elhangzottak. Nagyon szívesen felfedtem volna magam, s elmondtam volna nekik, hogy attól még életvidám vagyok. Csak a lelkemből, a lelkem mélyéről szakadnak fel ezek a versek.

Számomra nagyon fontos halott szeretteim tárgyainak megőrzése, mert amikor rájuk nézek, mindig úgy érzem, hogy ők még itt vannak velem.

Nagyon félek a kilátástalan jövőmtől s a magányomtól, mint minden ember. Ezeket a verseimet szedtem egy csokorba, s szeretném átadni a kedves olvasónak.

Kellemes időtöltést kívánok minden kedves olvasómnak.

2016. június 23.

02. Ajánló...

Szavak erejével.

Immáron harmadik verseskötetét olvashatjuk a szerzőnek, amit a mozdulatok és tevékenységek kifejezni nem tudnak, azt a szavak erejével mondja el Henriett.

Élete bánatait, félelmeit, édesanyjához kimondott és kimondatlan ragaszkodását olvashatjuk ebben a sok verset tartalmazó kötetben.

Megfogalmazza a tárgyakhoz való érzelmeit, pl. a nagyapa kalapját, vagy szeretteinek elvesztésétől való félelmét.

Versei témaköre igencsak változatos, de mégiscsak valami egységet alkot, és tudatos megfogalmazása a függés valóságának, valamint a későbbi lét bizonytalanságának.

Írásai kiáltásként hatnak a család és a közönyös társadalom felé.

Problémája nem egyéni gond, hiszen a valós életben sok hasonlatos sorstárs küzd ilyen jelenségekkel, melyek megoldása jelen állás szerint eléggé bizonytalan stádiumban van.

Ajánlom ezt a könyvet olvasásra mindazoknak is, akik döntéshozó státuszban vannak, és mindazoknak, akik hasonló érzemvilágúak, és megoldást tudnak kínálni vagy javasolni hasonló életminőséggel élők számára.

Szavak erejével hatalmas érzelmeket és energiákat lehet megmozgatni, és a versek egyébként is olvasmányosak, ha mindjárt nem is ez az elsődleges reakció.

Olvasásra javaslom mindenkinek, ifjaknak és időseknek egyaránt, mivel mindenki élettapasztalatot és erőt kaphat belőle.

Tisztelettel, Nagy Vendel...

03.
Köszönetnyilvánítás

Köszönöm NAGY VENDELNEK a megtisztelő ajánlást.

04.

Harag

Szívem csordultig van
haraggal, s fájdalommal,
mindig háborog, mint
áradáskor a Tisza.
Könnyáztatta szemem
fátyolos s ködös.
Nem látja szép világon
a csodálatot, s gyönyört.

1999. február. 24.

05.
Szomorúság

Hol vagy te vidám gyermek?
Kit sokszor csak nevetni láttunk.
Évek múltával felnőtt lett a gyermekből,
ki most csendes, s reménytelen.
Szeme már nem rejt csillogó reményt.
Óh mondd, hová lett
az a vidám gyermek?
Mért kell az embernek
búsnak, s lemondónak lennie?

1999. jan. 27.

06.
Hosszú évek

Reátok gondolok, ti
kedves rokonok,
kik annyira szerettek,
s lettem saját lányotok.
Ti lettetek családom
ott messze idegenben.
Tudom, sokat hullattam könnyemet,
s vigaszt kaptam tőletek.
Hogy feledni tudjam bánatom,
mit édesanyám után éreztem,
mosolyt csaltatok arcomra.
Évek múltak, nagyobb lettem,
s szerettem azt a kevés időt,
mit veletek tölthettem.
Hosszú évek múltán felidézve
s köszönve a rengeteg emléket,
melyet tőletek kaptam
ti kedves rokonok.

1999. július 31.

07. Odaadás

Gyönyörű nap köszönt rád.
Egy gyermek mosolyt csal arcodra,
kezedet nyújtod, s kezét fogod.
Nem érzi másságát, hisz elfogadod,
s tanítod, lépteit féltve figyeled,
óvod a veszélytől, mintha anyja lennél.
Feléd fordulva, szemedbe néz, játékra hív.
Elmélyedsz gondolataidban,
feltűnik egy másik gyermek, ki már felnőtt.
Bizony elrepülnek az évek.
Téged is érzékenyen érint, lelked
mélyén boldog vagy, nem számít
a ránc homlokodon, csak a segítség tudata.
Nem csupán ma ünnepsz, akkor is,
ha a gyermek talpra áll,
s köszöni néked az odaadó
gondoskodást, amit tőled kapott.

2000. máj. 2.

08.

Emlékképek

Emlékszem még:
kicsi voltam, s nem értettem,
de nagyon fájt idegenek közt lennem,
úgy éreztem, édesanyám is elhagyott.
Pedig, ha tudtam volna, hogy
szíve keserű volt,
befelé hulltak könnyei, mikor
otthagyt, hisz annyira kicsi voltam.
Lassan járni kezdtem, mint egy csecsemő,
ki az első lépéseit nehezen,
de kacagva teszi meg.
Végre, magam járok.
Igazán örültem, mikor
édesanyám elé magam mentem,
szemei könnybe lábadtak, köszönte
nevelőimnek az áldozatos gondoskodását.
Felnőttként visszatértem a régi falak közé,
ismerős arcok kérdően fordultak felém,
csak meséltem, s csendben könnyet ejtettek.

2002. július. 1.

09.
Lelkem fájdalma

Fájdalom költözik lelkembe,
s gyülemlik benne szüntelen keserűség,
szívem nyugtalanul kalapál.
Sápadt könnyes arcomat
két kezem takarja.
Csapzott gondolatok kavarnak elmémben,
egyre jobban belém mar a gyötrelmem.
Zuhanok a mélybe, érzem,
nem tudok parancsolni lelkem
szavának, facsar a kegyetlen
szenvedés, óráit átélni tudni kell.
Kiáltanék segítségért, kapaszkodnék
erős szálakba, de erőm elhanyaglik,
hisz a bánattal odaveszett a hatalom,
amit azelőtt oly nagyra becsültem.
Sírok még, mert kell,
sanyarú szívem enyhül,
de fájdalmam ízét lelkem
mélyén időtlenül érzem.

2000. febr. 11.

10.
Kiábrándult, fájó érzés

Nehéz szívvel jár bús leány,
odakinn tavasz szellője köszön,
lágy fuvallat arcát simítja.
Rigó kíséri hangos füttyszóval,
repdes feje felett,
megpihenve fenyő ágra ül fensége.
Bús leány egymaga ballag
kis fűszálak tengerén, hozzájuk hajolva,
bennük keresi az édes békét.
Elvesztette boldogságát,
tudja, nem kapja vissza mátkáját,
benne vélte a zsenge szerelmet,
úgy, mint piros rózsa tüske nélkül.
Hervadt piros rózsa tüskéi szűrőssá lettek,
őrizné tovább a leány reménytelennek tartott álmát.

2000. ápr. 2.

11. Továtűnő szerelem

Ahogy ősszel elválík fának levele,
szél sodorja tovább földnek porán,
s elsöktél, kedves, tőlem riadtan,
borongós szemmel.

Elszomorodva csak álltam
kék ég alatt, még hallottam,
szavaid duruzsolását fülemben,
csodálatos perceinkre gondolva.

Mért hagytál el?

Ily kegyetlen módon megviselve,
azóta nincs ki nékem színes bokrétával
végigsétáljon udvarom virágos kertjén.

Úrt hagytál szívem közepén,
melyet semmi nem tölt ki,
csak fagyos jégcsapok.

Nincs tavaszom, se nyaram,
hiányzik virágnak nyiladozása.

Emlékeimből kitörölnék, ha hagynád.

Valami mégis visszatart.

Gyötrelmes vágy, hogy
eltiporjam szerelmemet irántad.

2000. szept. 19.

12. Borongás az őszben

Vihar tombol lelked egészében,
ősz szél simogatja halvány arcodat,
lépteid után nesztelenül meghal egy falevél.
Észre sem veszed, csak mész,
amerre madár-füttty hangzik,
félelmedben bujdokolsz egymagad, erdő közepén.
Nincs, ki bajban kezedet fogná,
szép szavakkal csendesítené fájdalmadat,
szívedben az erőt táplálná, védelmezne
erős karjaival, csókokkal árasztana.
Csak vágyakozol, közben
sanyarú lelkedből kihunynak érzéseid,
keserű könnyeid áztassák virágok szirmait,
eső mossa kínodat.
Neked csak évszakok átalakulása marad,
kezed melegét nap süti,
borongásodat madárka őrzi sötét erdő közepén.

2000. okt. 17

13.

Csalfa tavasz

Ismét elmúlt egy fagyos, hideg tél,
erdő szélén már kicsi hóvirág dugja fejét.

Magányos szívvel ballagsz,
körötted kezd újra bizseregni az élet.

Csak te egyedül nem érzed tavasz
langy melegét, elmész
rügyet bontó fa mellett.

Szinte fáj látnod
egy boldog ifjú párt sétálni
tipegő gyermekükkel.

Hinni szeretnéd, hogy
egyszer felhőtlen boldogságban
érted dobog egy ifjú szív,
ki rózsát nyújt feléd.

2002. március 2.

14. Szeretetről süvít a szél

Belépsz csapzottan, elfáradt, sápadt arccal,
szeretettől megfosztott szíved-lelked
minden erejét összeszedve.

Egy más világba, hol magas hegyek
kéklő égig magaslanak,
völgyek alatt csobogó patak fut.

Csend honol ott,
szél süvítését tisztán hallani,
egyre csak mormolja: szeress,
mert e nélkül elveszett vagy!

Törött szárnyú madárka
fű között jajveszékelve vergődik,
lehajolsz, tenyered közé veszed,
gyógyítón simogatod.

Hitted volna?

Felgyógyult madárkád egész utadon
végigkísér, látott újra mosolyogni,
sápadt arcod helyén rózsabimbók ülnek.

2002. június 2.

15. Magány

Ködös, hideg reggelre virradtál,
álmosan kinézel ablakodon,
szíved romokban hever.
Keservesen sírni tudnál,
mert annyira szorít a fájdalom.
Sírj csak!

Hisz egyedül vagy magányodban.
Tegnapot keresed szüntelen,
a madarakat is másképp hallottad
csicseregni, ő is itt volt neked,
hitted, veled marad örökre.
Villámcsapásként értek szavai,
mindvégig szeretetére szomjas voltál,
elhagyott, akár egy száraz virágot.
Elbujdokolnál egy kis időre,
de nem csaphatod be önmagadat,
hisz minden úgy marad, ahogy volt,
csak szörnyű magányban.

2002. október 1.

16. Félelmek

Szélesebesen söpörnek felettem az évek.
Körülnézek, nem látom szépnek életem.
Miért érzem sorsomat ily kegyetlennek?

Még te kérded?

Ártatlan higgadtsággal,
te, aki tudod céljaimat s vágyaimat.
Ha néha felém fordítanád ősz tekintetedet,
néhány percet áldoznál
rám drága idődből.

Elmondanám neked, miért van
félelem szívem legmélyén.

Sápadt arcomat mért mossa,
állandóan könny.

Ne gondold, hogy
ok nélkül nőttek bennem fájdalmamnak
gyökerei, hisz tévedsz!

2003. február 3.

17. Bánatkönny

Vajon honnan ered bánatnak könnye?
Szívemben miért ég
elviselhetetlen fájdalom?
Rég láttam kedves arcodat
hangod melegét többé nem hallhatom,
valamit mégis itt hagytál nekem.
Ezt soha el nem engedem,
drága kincsként őrzöm
legbelül emlékedet,
néha oly nehéz megértenem.
Csak így tudhatlak közelemben:
ilyenkor könny pereg le arcomról,
minden cseppjét emlékedért hullatom.
Oly jó teljes szívből zokogni,
csak keservesen sírni, de fájdalmas órákban
ott van veled, ki máskülönben már nem lehet.

2003. március 1.

18. Csalódás

Hiába biztattam szerelemmel
zsenge szívemet, ismét csalódástól
könnyezem, mert elveszítettelek.
Gyönyörű tavaszt nem élvezhetem
veled, ég kékjét sem
mutathatom, hisz nincs kinek.
Erdőt is búsan és
reménytelenül járom,
határtalan csalódottságomban
már csak madarak énekét hallgatom.
Megint vesztettem, nem
vágyhatok igazán szerelemre,
hisz mindig elsuhan mellettem.
Itt maradtam hát, egymagam,
utamon nem, kísér senki, csak az évszakok.

2003. április 1.

19.
Fáradt lelkem

Lelkem fájdalomtól parázslík, érzem,
teljesen kiég.
Olyan, mint egy kiszáradt tó,
üres s érzéketlen.
Tavaszi langy melege
sem érinti meg vénülőnek
hitt lelkemet.
Pedig még fiatal vagyok,
a szerelem is elkerült!
Úgy érzem, elfáradtam,
csontsovánnyá fogytam
pár hónap alatt.
Szemeim sem csillognak már,
csak bánatról árulkodnak.
Ezernyi gondolat fájdtja szívemet,
nem tudok szabadulni tőlük,
mert rabjuk lettem!
Akár a kalitkába zárt madár,
magam is erőtlenné lettem!

2004. április 6.

20. Boldogtalan élet

Magányosan üldögélsz
tóparti kis házad előtt.
Fájdító szorongás uralkodik rajtad,
még magányodnál is nehezebb elviselned.
Évek óta felgyülemlett
fájdalmak percek alatt rád törtek.
Könnyeidet nem törli hű társad,
mert hiába akartad.
Elkerültek az ifjak,
csak röpké álmodban szerettek.
Te pedig feladtad a reményt,
hogy társad legyen hosszú és kemény életedben.
Szíved keservesen kalapált,
mégis arcodra mosoly ült,
ha egy tipegő, kacagó gyermeket láttál,
mennyre szeretted volna magadhoz ölelni.
Látod?
Most nem egyedül ülnél,
ha nem adod fel oly könnyen.
Szorosan magához ölelné s
lágyszavaival vigasztalna, mert
még mindig nagyon szeret,
hiába repült el az idő felettetek.

2004. július 5.

21. Sárguló levél

Őszi szél söpör át a fákon.
Kék víz tükrén aranyló nap
sem csillog, csak
néha mutatja sápatag arcát.
Szerény tóparti házádba menekültél.
Újra megtalálod önmagad,
s eltűnik az a mérhetetlen feszültség,
melytől nem tudtál szabadulni.
Gyakran elviselhetetlen,
égő fájdalom gyötri lelked egészét.
Mert életed nem olyan, mint szeretnéd,
egy sárguló levélé többet ér.
Mégis oly gyorsan meghalt a levél.
Te pedig keserűn kérded önmagad,
meddig kell még élned?
Mert úgy érzed, értelmetlen az életed.

2004. szeptember 21.

22. Maró magány

Kemény nap után, mikor hazatérsz,
nem vár rád senki.
Szinte felemészt a magány maró érzése.
Mintha vad, veszélyes
vizekre eveznél.
Egyre csak beljebb érsz, felborultál,
s nem tudsz úszni, levegőért kapkodsz.
Küzdelmedet feladod, megfulladtál.
Effélét érzel nap mint nap,
mert hiányzik ismeretlen
szerető társad, aki kísérne utadon.
S az édes kicsi gyermek,
akit, ha karodba zárnál, kacagna.
Éjjel a pici sírására ébrednél, s nem
pedig egy szép álom után peregnének könnyeid.
Vajon mért kell csak a gondolatoknak
s az álmoknak élni?
Hisz nem tettél semmi rosszat,
amiért ily kegyetlen legyen hozzád az élet.

2005. január 26.

23. Mentsvár vagy

Üresen vánszorog nap nap után.
Rám tör a félelem, mert úgy
érezem, nincs kivezető út.
Sötét s érzéketlen barlang kapuján,
melyet az éneklő madár is elkerül.
Zsenge virágnak nyoma sincs.
Tükörtiszta ég felé fordulok.
S egy gyenge pillanat után
fáradt lelkem újra élni kezd.
Gondolataim feléd kanyarodnak.
Kérlek, ne kérdezd, hogy miért?
Az imént éltem át megint
egy őszinte mondatodat.
Látod?
Most megint érzem,
hogymegint nem roncs vagyok.
Ezt egyedül tőled kapom.
Fülemben csilingelnek önzetlen,
kedves, segítő szavaid,
s nekem legszebb a világon!

2005. április 17.

24. Hitted régen

Ott legbelül, szíved mélyén
nem érzel mást, csak
a fájdalom hívó szavát.
Keményen duruzsolja
keservét, nem hagy nyugodni.
Szétmar a gondolat,
mely egykor még szép is lehetett volna.
A történet elkezdődött,
napvilágot látott egy kisgyerek.
Ki nem kérte az életet.
Csak itt maradt a föld kerekén.
Igazi gyerek volt,
játszott és mélyen szeretett.
A hegyek sem voltak számára
elérhetetlenek, bár szaladni nem tudott.
Egyik év követte a másikat.
A gondolat, amit annyira szeretett volna,
mára már csak maró fájdalom.
Boldognak lenni mit jelent?
Kérdezi magától mert nincs mástól.

2005. május 28.

25. Nagyon fáj

Tudod, nem bírom már
rejteti fájdalmamat irántad.
Amely villámcsapásként
súlyt le rám, ha bántanak.
Makrancos leszek akár a vadló,
akit nem lehet megállítani.
Mert szívemet-lelkemet szétégeti a bánat.
S nem tehetek érted semmit.
Csak sírok, mint
egy kisgyerek tehetetlenségemben.
Szeretnék Vezúv lenni, kitörni égetőn.
Néha féltőn nézek rád,
s belülről könnyezem:
Te, aki önzetlen vagy,
szeretetedet ajándékként adod.
Cserébe csak bántást kapsz,
amit nem érdemelsz!
Biztos érzékeled, de soha sem
szólsz róla, némán bánatkő nő benned.
Kőkemény szikla vagyok,
mert segíteni akarok!
Csak még engedd meg, hogy fehér fodros
felhőkbe kiáltsam, hogy nagyon fáj!

2005. június 1.

26.
Vágyni a szeretet után

Keservesen kalapál magányos szívem.
Bánat teszi, hisz nincs
kivel megosszam szeretetem cseppjeit.
Tüzesen szeretném,
el sosem engedném.
Lágyan ölelném hangtalanul,
karjai közt lennék biztonságban.
Érezném tiszta szeretetét,
gyengédségét. Ahogy a
perc minden másodpercében
felém fordul, csillogó szemeiben,
égő szeretetet látok,
amely csak az enyém.
S nem tudná senki sem,
mennyire boldog lennék veled!
Józságom szétszakít mindent.
Mintha bele karmolnék
saját érzéseimbe.
Tátongó üres seb van a boldogság helyén,
begyógyulni sose fog.

2005. augusztus 5.

27.
Boldogság nélkül

Tudod, az élet vajmi keveset ér,
ha nem szeretünk.
Egymás után elillannak a napok.
S nem tudod azt mondani,
hogyan valaha boldog voltál.
Mert nem mertél úgy szeretni,
ahogy te akartál.
Olyan tisztán, mint a kék ég,
s fényesen, akár a csillagok.
Éjszaka egybeforrnak, s ragyognak végtelenül.
Szépre, jóra vágyakoztál.
Szívedre sem hallgattál, amit oly
hevesen sügni kívánt volna.
Pedig szüntelen duruzsolta:
Szeress, mert csak
így lehetsz boldog!
Egyszerűen hagytad, hogy
elhagyjon az élet legszebb érzése.
Amit úgy hívnak, hogy boldogság.

2005. szept. 12.

28.
Senki se vár

Reményt veszve sírni hagyom magam.
Iszonyatosan fáj, remegő
lelkem borzongva fél.
Egyedül maradni,
mert nincs ki szeressen.
Akár egy vénülő magányos
ember, ki rég elvesztette szerelmét.
Csak őreá vár odaát hitvese.
Rám nem vár senki itt lent a földön.
Nem nyújtja senki felém kezét,
s a mosoly is elmarad,
mely édesen arcukra ül szeretet jeleként.
Keserű bánat gyűrűjét hordom.
Szeretném letépni ujjamról,
s a mélybe hajítani, hogy
ne érezzem többé szívem
legkeményebb fájdalmát, a magányt.

2006. szeptember 29.

29.
Kis Katához

Szerény kicsi szoba ablakán
csak a nap sütött be.
Egy kisleány csendben s
mozdulatlanul feküdt ágyában.
Kicsiny fehér arcocskájára
mosoly ült.
Mintha köszönni akarna,
szó helyett egy göndör
kacajt hallottam tőle.
Ekkor ágyához léptem,
s mellé kuporodtam.
Csodálatos érzés volt a kisleány
kezét fogni.
Kit nem ismertem, de a mosolyában
benne volt minden.
Pedig még alig élt,
s a napot felkelni s
lenyugodni soha se láthatja.
Szeme világa sosem volt.
Derűt áraszt mindenkibe,
s derűje örökre bennünk marad.

2006. november 8.

30. Bátyám lettél

Ha rád gondolk, szívem elgyengül,
s meleg szeretet fonja körül.
Újra rád találtam, csodálatos érzés.
Nem tudom mit tegyek,
sírjak-e vagy nevessek?
Hosszú éveken keresztül
nem léteztél számomra.
Aztán hirtelen, mint ahogy
a tavasz berepül az ablakon, visszakaptalak.
Egy szerető bátyust, aki
mindvégig ott volt mellettem.
S eddig nem vettem tudomást rólad.
Szinte fájón éget, hogy
az idő oly gyorsan száll.
Szeretlek féltőn, úgy ahogy egy
húg szeretheti Bátyusát.
Aki csak azt kéri tőle,
hogy örökre maradjon meg neki!

2006. augusztus 30.

31. Szivárványkapu

Hogy mit érzek?
Azt nem értheted.
Gyönyörű napok voltak,
mikor láthattalak.
Felhőtlenül játszottunk,
mint két testvér.
Cseppnyi időre szivárványkapu
nyílt felettünk.
S csak egymásra figyeltünk,
pedig a percek vajmi kevésnek tűntek.
Szeretetetadtunk s kaptunk egymástól.
Ha üresnek éreztem
egy napot, rád gondoltam.
Hogy a holnap szebb lesz,
mert itt leszel s látni foglak.
Keserves fájdalom
ül szívemen, mióta
tudom, hogy elmész.
Az idő vaskerekét visszatekerném,
ha tudnám.
A szivárványkapu körül
fekete felhők gyülekeznek.
Könnyeim érted peregnek, a
boldog s varázslatos napok után.

2007. február 16.

32.
Zöld réten bátyuskámmal

Messze van tőlem, csak soraimat látja,
mégis érzi szívem keserves bánatát.
Gondolataimat, mint a fekete
felhőket elkergeti a ragyogó napsütés.
Újra járok, sőt futunk
Bátyussal zöld mezőn.
Felettünk azúrkék égbolt, köröttünk
színes virágok, zöld levélen
színes pillangók.
Képzeletünk tovább játszik
s már-már elhiszem, hogy futok.
Szinte boldog vagyok,
szavainak ereje van.
Zöld réten suhanunk, napraforgók
integetnek nekünk.

2008. május 17.

33. Élni tovább!

Még szenvedtem a kórházi ágyon,
mikor utoljára láttalak.
Mintha azt mondtad volna:
vár az erdő, dobd félre a szenvedést.
Kint még vár rád ezernyi
csoda, hugi, amit látnod kell!
Hosszú, bátyus, nagyon hosszú
volt az idő, mikor a kín vett hatalmába.
Hiába hadakoztam az úrral,
nem vett magához.

Dühös voltam, mint mindig,
Hisz tudod, mennyire szoktam.
Kintről nevetett be a nap,
a vadgalamb egyfolytában hajtogatta:
szegénykém - szegénykém.
Érzem, változom.
Meg kell tanulnom újra egy csomó
dolgot, hisz az erdő nem jöhet el
hozzám, és végre egyszer csak a
bátyámra akarok gondolni.
Egy év elszaladt, s a csodás
erdőt járom teli izgalommal.
A nap is nyugszik már, s oly
jó téged, bátyuskám
újra látni s érezni, hogy
vagy nekem!

2011. május 18.

34. Tavaszi szellő

Sáros, rongyos útiköpenyt ledobtam magamról.
Többé nem kell már, elég volt
a mélabús évekből.
Eljött hát a boldogság ideje.
A tavaszt rejtő szél
már itt kandikál nyomomban.
Virágos mezőn méhecskék duruzsolnak.
De szép is az élet!
Nézz csak oda!
Mennyi gyermek szaladgál
kis tarka lepke után.
Kipirult arccal rohannak
vissza hozzám, s mesélnek
megállás nélkül.
Pedig egy sem a vérem,
s mégis mind az enyém.

2006. február 5.

35.
Ki nem mondott érzések

Istenem, mit vétettem ellened,
hogyan szenvedésem így nagyra nőtt itt legbelül?
Nem tudod te sem,
s a földiek sem, miért
csorog könnyem láthatatlanul?
Amit én érzek, azt nem kell
megmagyarázni másoknak.
Úgy sem értenék.
Egy társ hiánya mérő
félelem s küszködés.
Mert nem tehetem
ölébe kezemet nyugodni.
Szeme nem ad megnyugvást, ha félek.
Örlöm magam, s nem tudom
meddig kell játszani mások előtt.
Boldog vagyok, mikor belül a
könyveimből már patak duzzadt.
Szívem egyre keres téged, kinek
hangjától egy életre boldog lennék!

2011. szeptember 2.

36. Éld az életed

Nem értelek, azt mondd, jó velem
s mégis hátat fordítasz nekem.
Olyan vagy, mint egy durcás kis gyerek,
kit az anyja még nevelhet.
De én már téged nem.
S tudod, miért?
Mert a szívemnek nem kellesz.
Nem taposhatsz át rajtam,
akár egy gőzmozdony.
Megfutamodni könnyebb,
minthogy kitárd a szíved.
Hát létezz csak egyedül,
s játszd, hogy az élet
egyedül jó, s mint a gúnárok,
járv emelt fővel, ameddig bírsz.
s jegyezd meg jól, nem szakítasz
többé belőlem virágot.
A vonat elrobogott
örökre mellőled.

2011. október 10.

37.

Hagyjatok szeretni

Kérlek, hagyjatok
már szeretni igazán!
S forrón, úgy, ahogy
az ajkak összeérnek.
Ordítsak rátok,
hogy én is ember vagyok,
s szeretnék szeretni,
tisztán, szerelemmel?
Érezni szeretetét,
kézmelegét, ahogy
megpihen kezemen.
Csodálatos érzés, halljátok!
Süket füleknek
próbálom elmondani:
a világ legszebb érzésétől
akartok megfosztani engem.
Szívem készül ragyogni, s nem érdekel,
hogy mit gondoltok.
Csak egy kis időre hagyjatok,
hagyjatok szerelemmel szeretni.

2007. április 24.

38. Örülni egymásnak

Az est ránk köszöntött, kéz a kézben.
Akkor még nem tudtuk,
mit jelent számunkra.
Mit takar, örülni egymásnak?
Mikor két szempár találkozik, s
ott csillog az igaz szeretet.
A drága ott pihen a válladon
nem szól, csak érzed,
s látod, milyen nyugodt.
Szorosan öleled, el sosem engeded.
Kis idő múlva egyetlenem
csak egy szót ismétel: szeretlek.
Egy szó, mely boldogan füledben cseng.
Szeretni varázslatosan gyönyörű.
Azóta az égen a csillagok is fényesebben ragyognak.

2007. szeptember 26.

39.
Egyetlenemhez

Azt mondják, egy év oly hosszú idő.
A kis patak is többet szalad magányosan.
Kergettünk mi is ezernyi napot,
S annyiszor bízunk,
sírtunk, míg egymásra nem találtunk.
Már nem futunk csendben,
egymás kezét fogjuk.
Fürkészem arcodat, szemed égszínkéjében
boldogságunk árad.
Te vagy a nyugalmam szigete,
s körülöttünk sok színes virág.
Szívem halk muzsikáját hallod,
mely egyfolytában
dúdolja a szerelem dalát.
Köszönöm neked a legfontosabbat,
hogy mellettem vagy.
A virágok még szebben
ragyognak, mint korábban.
Szeretlek, Szívem, egy életen át.

2009. június 6.

40.
Elveszett szerelem

Utálom, hogy nincs bizalom.
Ismeretlenül ítékeznek, pedig ha
ismernék a másik lelkét,
azt mondanák, milyen
nemes lelke van.
Utálom, hogy nem fogadták el szívem
duruzsolását, a szeretet hívó szavát.
Koronaként ragyogott életemre,
s nem kértem
mást, csak ezt az egyetlen dolgot,
hogy fogadjátok el az élet
legszebb ajándékát, amit
kaptam egy másik embertől.
Boldogságot s a teljes elfogadást.
Süket fülekre találtam, elveszett
a szerelem.
Nem tudok megnyugodni,
reszket a lelkem, őrlő a fájdalom, ami
egyfolytában dübörög bennem.
S ti azt kéritek, önző módra,
hogy lépjek túl.
Nem megy!
Majd a fekete halál megoldja, ha
nyugodni térek.

2009. szeptember 6.

41. Fogjátok fel

Annyi mindent megértem
már, s mégsem tudom,
hogy sérültként miért
akarnátok másként bánni velünk!
Sajnáltok, vagy épp megvettek?
Mert a testünk másként
mozog, mint a tiétek?
Görcsös végtagjaink nem ördögiek.
Agyunk tiszta,
s gondolkodunk bántó szavaitokon.
Azt hiszitek, nekünk már minden mindegy?
Csak azért mert rángások jönnek ránk,
gondoljátok, nem értünk semmit a világból?
Türelmetek persze nincs, hogy nehézkes
szavainkat megértsétek.
Pedig lehet, hogy a végén rájönnétek,
milyen ostobák voltatok.
A természetes az lenne,
ha az embert látnátok bennük,
s utoljára a betegségünket,
amiért lenéztek minket!

2011. november 21.

42. Szerelem nélkül

A szerelemnek nincs biztosítéka.
Gyönyörű virágként,
szívem közepén virágozni hagytam.
Fekete fellegetként zúdított rám nagy követ,
s törte szét gyenge szívem.
Lelkem romokban hever.
Ostoba színjáték volt hinnem neki.
Lehoztam volna neki a csillagot
az égről, csak hogy mosolyogni lássam.
Most undokul nevet rám a világ.
Nincs már senkim, hiába sírok,
nem segít rajtam, csak emészt a bánat.
Dühöm egyre csak nő,
mint a láz a lázas betegnél.
Miért mindig én vagyok a vesztes?
Unom már, Atyám, a szenvedést,
melyet rám mértél!
A szeretetet csak percekre
kaphatom meg.
Mint az árva a száraz kenyeret,
ki morzsáinak is örül.
Nem látod, Atyám, nő vagyok,
s a vándorló madárnak is tudok örülni,
csak a társam nem ölelhetem.
Miért büntetsz ily nagyon?

2010. szept. 15.

43.
Porba hullott

Hol vannak a szerelmes évek,
mikor szeretettől égett a szívem.
Te jelentettél mindent számomra,
megszűnt szeretni másokat.
Kik meghaltak volna értem,
s én galád módra eltiportam
csodaszép virágjaimat.
Csak érted hajszoltam magamat.
Felégettem hátam mögött a
szeretet örömét.
Lelki békémet elveszítve,
tűrtem bántó csapásaidat.
Magamat okoltam mindenért.
S mégis vigasztaltalak.
Ellöktél magadtól,
vissza se néztél.
Dermedten álltam fának támaszkodva.
Szívem darabokra porba hullott.

2014. augusztus 23.

44.

Nem találom helyem

Robog a vonat velem, úgy megyek,
mint akit agyonvertek.
Nem találom helyem sehol.
Semmi se olyan, mint régen,
nincs szerelem, ami éltette szívemet.
Nem találom helyemet sehol se.
Pedig szeretettől ég a szívem,
s gyakran érzem, de el kell válni!
Beleőrülök, fájdalom mardossa szívemet.
Nem szólhatok, csak lelkemet zúzza nehéz kő.
Napok, évek telnek el
a lehetetlennek tűnő szeretetben.
Mégis nekem az életet jelenti,
ilyenkor fényesebben ragyog a nap.
Nyugtalan vagyok.
Ő kéne mindig, biztonságot adó keze,
ami mögé elbújhatnék s könnyeimet letörölné.
Álmomban belékapaszkodnék
s ha kinyitom a szemem, könny helyett
öröm csillogna a szeretett szempárra.

2012. augusztus 11.

45.
Titkos szerelem

Szakad a hó, táncolva lehullnak a hópelyhek.
Élnek pár napot, aztán csendben elillannak.
Lelkem egyfolytában tűzben ég.
Szeretne szeretni.
Érezni melegséget szívemben,
hogyan tartozom valakihez.
Aki viszontszeret, s szívében
ugyanaz a láng ég, mint az enyémben.
Nem kell csillogás, hogy boldog legyek.
Csak te kellesz, ki mellett
reggel csókokra ébredek.
Este karodba bújva,
lélegzetedet hallva aludjak el.
S én lennék a legboldogabb.
Lelkem fényesebben ragyogna,
mint temérdek arany.
Mert enyém vagy, te drága lélek.

2012. február

46. Szívet tépő magány

Egyszerűen félek a magány gondolatától.
Teljesen egyedül maradni maga a pokol.
Még a csendet is hallom.
Igazán nyomasztó, mikor az óra ketyegése
hangosabb, mint maga az élet.
Nincs senki más, aki elrepítene
a táncparkettre s pörögni-
pörögni, míg a lábam el nem fárad.
S karjába kapna imádott társam,
s kivinne a friss éjszakába.
Leülnénk a fenyő tövébe,
előttünk kis patak szinte zenélve csobog.

De sajnós a magány nem
ilyen egyszerű, mint a gondolat
amely szabadon szárnyal.
Sok csatát kell vívnom magammal,
s egyet nem szabad elfelejtenem: szeretni
mindörökre.
Rettegek, hogy egyszer
egyedül maradok.
Hisz az idő véges.
S az is itt hagy,
akit nagyon szeretek, az édesanyám.
S akkor a magány súlya ezerszer
nagyobb lesz.
Mert nem lesz senki,
aki azt mondja, ne félj, egyszer
boldog leszel.
Félek az ismeretlentől
ami még hátra van.
S nem tudhatom, fogja-e
valaki majd a kezem.

2012. december 2.

47.
Havazik

Esik a hó, játszadozva kergetik egymást.
Örülöm kéne, hisz rég
szórakoztatott a látvány.
Pillanatok alatt a fekete föld
hófehér paplan lett.
Friss, puha paplanban élmény taposni.
Angyalkásat játszani,
közben öröm járja át a lelkemet.
Annyi csodát lelek benne, számtalanszor
láttam már, s nem tudok vele betelni.
Az ablakból lesem a táncoló hópelyheket.

Iszonyatos fájdalom ül szívemen,
öregnek érzem magam.
Ki akarok menni, mint rég, de nem
enged a lábam, dühös vagyok.
Olyan érzés mintha elvesztettem
volna a szabadságom.
Üvölt a bensőm:
ó, miért kaptam e borzalmas, ördögi kínt?
Elviselnem a fájdalmat tudnom kell,
közben odavan a lelkem, s
napjában többször elhagy a remény.

2007. december 16.

48.
Mindenszentekre

Égnek a gyertyák a sírok körül, s
közben halottainkra emlékezünk.
Könnycsepp gördül arcunkról,
egy-egy emlék során.
Lágy szellő fú végig
a kicsi gyertyákon.
Lassan beköszönt az est.
Csillagok ragyognak az égen.
A temetőt a gyertya
fénye még sokáig beborítja.

1998. október 30.

49.
Melinda emlékére

Oly gyorsan elillan az élet.
Ma még itt vagy,
holnap ki tudja, hogy
viszontláthatlak-e.
Vagy csak egy kegyetlen
üzenet jó.
Örökre elment, nincs többé.
Könnyező, szorongó
fájdalom vesz körül.
Tegnapot keresem szüntelen,
akkor még itt volt.
Az éveket percekre, a perceket
másodpercekre bontanám,
hogy újra velem lehessen.
Lassan egy pókháló
közepén találom magam.
Mely egyre inkább szorít,
ahogy körbe fon némán, akár
a fájdalom.
Hisz mindig látom,
ha becsukom a szemem,
arca mindig ragyogni fog előttem.
Bár felköltözött az égbe, csillagképben
örökké él!

2006. április 23.

50.
Egy barát emlékére

Kegyetlenül lesújtottál megint.
Te fekete átok!
Elveszed az életet,
s nem hagyysz mást
csak gyötrő fájdalmat.
Örületbe kergetsz, az
utolsó képet látom csak rólad.
Pedig megannyi éven át
ismertük egymást.
S most csak egy fekete zászlót
lenget a szél, hogy
kiléptél az életből.

2014. márc. 17.

51.
Nincsenek többé

Sírás fojtogat, egy pillanat műve.
Itt a lelkem mélyén átható
keserű fájdalom parázslík.
Néhány barát örökre itt hagyott.
S hiányukat nem tudja
pótolni senki sem.
Szorít az az elmondhatatlan
kín, amit érzek.
Hirtelen egyedül vagyok.
Egyre csak hívnám őket,
de rájövök, hogy
nincsenek többé.
Elöttem gyertya fénye játszik a sötétben.
A veletek eltöltött évek
felejthetetlenek voltak.
Szeretetben gazdagok voltunk.
Feledni sosem fogom őket,
mert velem maradtok örökre.

2006. december 3.

52. Gyűlölet ura

Kérlek, próbálj megérteni!
Ne taszíts el önmagadtól,
hallgasd meg szívem dobbanását!
Sebzetten menekülne,
csak nem talál kivezető utat,
ezért bujdokol, s
féltőn őrzi egyetlen kincsét.
Nem tudják tőlem elvenni,
zsarnokként csak cseppekként adok
belőle, mint méhecske nektárt.
Gyönyörűen él bennem
a szeretet virága, gyökereit
mélyre beágyaztam, nehogy
valaki erőnek erejével kitépje.
Egy aprócska virág,
évekkel ezelőtt meghal bennem,
gyökereit is eltiporta
gyűlöletnek kemény ura.

2003. június 1.

53.
Kőszívű

Szemére álom nehezedett.
Átutazott már a rettegett világból,
hol félelmek közt lebeg,
s mindig csak menekülne a gonosz,
üvöltő haramia elől,
szegény nem merné kérdezni:
Miért bántja őt kemény szavakkal?
Hisz régóta már csak kerüli,
közben lelke reszket.
Gyűlölet vette át hatalmát,
rajta pedig a gyermek apja,
kinek nincs tőle nyugvása.
Mikor álomnak átadta magát,
s belépett álomország kapuján.
Levetette fájdalom-köpenyét,
cserébe boldogságot kapott.

2003. november 8.

54.
Rettegés küszöbén

Csak egyetlenegyszer
még újra szeretném,
ha melegség fonná körül
szívemet, s nem a rettegés.
Hófehér karácsonykor
kályhában tűz pattogását hallgatni.
Lelkemet ne dermesztő,
hideg tüskék böködjék véresre.
Veszejtő félelemtől való
sírás uralkodik rajtam,
nyugtalan vagyok!
Az év legszebb ünnepén,
amire azt mondják, hogy a szereteté.
Óh istenem, mikor lesz
már vége a rettegésnek?
Meddig kell még óvnom tőle az édesanyámat?
Ki nélkül már rég nem lennék.
Nem bírom soká a szenvedést.
Olyan érzés ez,
mint mikor a virág nem kap
vizet, s elszárad, én pedig lassan belehalok.

2004. január 10.

55. Lelki terror

Tomboló hurrikán söpri át házunkat naponta.
Idegeinken gyűlölet ura táncol.
Sebeket ejt lelkünkön,
még be se gyógyul, jön a következő.
Ünnepet itt csak a naptár mutat.
Helyette ordítás és szitkozódás van.
Agyam legbelső zuga szeretne egyszer
átélni egy igazi ünnepet.
Ahol a szeretet él és éltetik,
ott látszik a meghatottság és
kapsz egy igazi ölelést.
Ha kiöntötted szíved fájdalmát,
s könny helyett mosoly ragyog arcodon.
Itt látod a könnyet, és édesanyám
napról-napra összeeső arcát.
Rettegek minden percben,
mert nincs nyugvásom egy percre sem.
Izmaimban hatoló idegesség elragad,
s önkéntelen mozgás veszi át testem.
Hirtelen egyedül érzem magam,
s szívemben gyűlik a fájdalom
s harag, amit te okozol, gyűlölet ura.

2012. április 25.

56. Fekete karácsony

Ha eljön december, a szeretet
s a csodák hónapja.
Szívünk köré öröm kéne, hogy fonódjon.
Azonban nekünk a legnehezebb napok
nőnek fejünk köré, pedig
régén hogy szerettem a karácsonyt.
Emlékszem, az utolsó éjjelen már alig
aludtam az izgalomtól.
Emlékszem, fejem felett az ágytámlán
volt egy pici fehér óra.
Oly szépen világított, mintha
kis karácsonyfámat már a
kis Jézuska előre
meghozta volna nekem.
S én már azon az éjszakán
elkezdtém ragyogni az örömtől.
Szentestén, mikor
Jézuska csengettyűjét meghallottam,
szívem virágos rétté változott.
Mennyből az angyalt énekeltük ragyogva.
Adni és kapni, csodás volt látni,
hogy örülnek ajándékaimnak.
Izgalommal s ujjongással bontogattam
s nem értettem, ők miért nem tudnak
úgy örülni, mint én.
Istenem, de más volt akkor,
az ünnepnapokat erősen fogtam
volna, hogy ne szaladjanak olyan
gyorsan el.
Most meg az ünnep ízét meg sem érzem.
Mert a barlangunkban kiveszett
a meleg szeretet.
A karvaly csak ordít, s közben gyúlik a harag.
Elfelejtünk már szeretni s
tisztelni, mely ezen az ünnepen a
legfontosabb lenne.
Egykor szeretetben nőttem fel, s ittuk
a szeretetet itthon és a barátaink közt.
Most mi változott ennyire meg?
Hol van hát a szeretet?
Mert a karvaly minden cseppjét elszívta.
Hát nem, a szeretetnek élnie kell!
Amíg én élek, a szeretetnek élnie kell,
nem érdekel a többi barlanglakó.
Elég volt az ordításból.

Anya, nekem szenteste van s szeretlek,
nem kell fa, csak hadd adjam át az ajándékom.
Szemében könny csillogott.
Boldog karácsonyt neked!

2013. január 5.

57. Elszámolás

Szobában ülök mely nem az enyém.
Hirtelen csend lett, az örült ház darabig
nyugalmat kapott.
Míg az eszeveszett karvaly haza nem tér.
Tudod reggeltől estig őrjöng s átkozza
családját, legfőképp idős anyját,
akit lelkéből utál s átkozza huszonnégy órán át.
A másikkak pedig kénytelenek
hallgatni, vagy üvöltözni, de akkor
sem hagy alább.

Harminckilencet taposom pár
nap múlva, de nincs
semmim, társam se.
Egyetlen nyög a nyakamon,
az átkozott gyenge lelkem,
mely nem viseli el az efféle bánásmódot.
Gyakran teszem fel a kérdést anyámnak:
Miért maradtál vele?
Miért nem mentünk el
annak idején?

A válaszáért magamat teszem bűnössé.
Mert közelebb van neked így a város.
Hozta meg miattam
ezt a nagy áldozatot anyám,
hogyan életem át elviseljen
miattam egy gonosz, gerinctelen embert.
S nem gondolva arra, hogy
pokol lesz életünk.
Tudod, barátom, a szeretet,
amit apámtól szerettem volna kapni,
hogyan beszélgessem, játsszon velem.
A bizalom helyett megalázott,
úgy bánt s bánik velem, mint egy hülye
gyerekekkel, csupán egy hibámért.
Mert lábaim helyett a kerék pörög,
a szívem pedig kőkeményen bezárult.
Szeretni őt már nem képes.

S te kedves barát,
mint a szárnysegett madarat,
gyógyítani próbálsz lelkem zugait.
Szeretlek, mert mutatod, amit elérhetek,
s csodállok, ahogy törödsz velem.
Megmutatod, hogy mire
vagyok képes.
S feledtetni tudod

a rossz élményeim tömkelegét,
ilyenkor, mint a fodros bárányszerűek,
boldogságmámorban úszok.

2013. április 16.

58. Elment

Másztak az évek egymás után.
Itt voltunk együtt, a szeretet halvány
fénye csak pislákkolt.
Ő csak szőlőjét gondozta, lelkünkbe
nem ültetett kis virágokat,
így a virágos mezőn
ritkán repült lelkünk.
Valaha elhajítottam
könnyek patakjába
lelkem kulcsát.
Apám!
Te tetted ezt velem, mert
nem engedtéél magadhoz közel.
Nem égett a szeretet köztünk,
amit szerettem volna.
Az évek megkoptatták a szeretett
képet irántad, s már csak
anya erős szeretete tartotta
az otthon melegét.
Te pedig csak ordítottál,
s gyakran féltem.
Már nem bíztam, hogy jobb lesz.
Bár voltak napok, amikor nem a
sírástól kellett volna elcsuklódni a
hangodnak, hanem átölelni a
családodat, hogy érezzük,
hogyan szeretsz bennünket!
Elmentél!
Még fel sem fogtam igazán, csak:
hiányzol, Édesapám!

2013. június 18.

59.
Karácsony, nélkülöd

Volt sok karácsony, de egy se olyan,
 amit én akartam.
A lényed itt volt,
 de lelkedet soha
 nem mutattad meg.
Nem ismertelek, érted:
 egyetlen egyszer sem
 meséltél, hogyan élted
 meg gyermekként a karácsonyt.
Sosem hallottalak, hogy
nagyapával hogy hoztatok fenyőfát
a nagy hóban az erdő mélyéről.

Akkor miért sajog lelkem?
Itt volt a legutolsó karácsonyod,
s akkor se ültél le velünk beszélgetni.
Sőt, akkor még a Mennyből az angyal
is elmaradt, s a szentesténk ugyanolyan,
vagy talán még szorongósabb volt,
 mint a többi napunk.
S mikor anya sírva fakadt, én is sírtam:
már kiabáltam, hogy a szenteste ma van.
S én tudok szeretni és átadtam anyunak
 az ajándékot.

S közben gyűlöltelek, hogy
az év legszebb napjától is megfosztottál minket.
Csak egyet magyarázzon meg
 nekem egy kis csillag az égen.
Miért hiányzik, mikor látni se bírtam?
Nem értem, miért fáj oly nagyon!
S most itt vagyok szenteste,
 a nyomomba jár, s
minden percben várom, hogy betoppanj.

2013. 12. 17.

60.
Rongy év

Elszállt egy rongy év.
Mely nem hozott mást, mint bánatot s könnyeket.
Eltemettem az apámat,
s nem bírtam megnyugodni.
Inkább csak szálltam az évszakokkal.
Nem akartam tudomást venni a tényről.
Inkább csak bolyongtam.
Kergettem a napokat.
Vagy talán ők engemet?
Nyomtak előre, hogy az
idő múlásával majd gyógyul a sebem.
Az emlékeimet kéne törölnöm agyam zugaiból.
S akkor talán engedném beszélni róla a családom.
Addig pedig hadakozom, hogy
ne beszéljenek előttem róla.
Mert minden egyes szó könnyeket csal szemembe.

2014. január 1.

61. Érzés

Csak egy kósza érzés volt,
mi átsuhant szívemen.
Fájdalomtól könnyek
szöktek szemembe.
Nem tudom, miféle
emlék kavaroghatott
ily erősen bennem.
Talán az a fránya gondolat,
ami apám elvesztése körül
forog már két hónapja.
Ezt a kaput örökre be kéne zárnom.
De most mért ezen rágod magad?
- szólalt meg a belső hangom.
Mikor távol vagy otthonodtól,
mért nem dobod le azt a
nyomasztó köpenyt magadról?
Tudom, kettősség van benned.
- szólalt meg ismét a belső hangom.
Öröm és fájdalom vegyül egyetlen érzésben.
Valaki a dobogón áll, aki
csak pár hete csinálja.
De mérd fel,
hogyan neki jó a keze.
S tanulj meg örülni
a saját sikereidnek.
Ne törpüljenek el edződ szavai.
Mert dicséret sem kis dolog!

2013. júl. 23.

62.

Édesanyám egyetlen reményem

Úgy érzem, sárban taposok.
Gyönyörű napsütés rám cáfol,
gúnyosan tekintetembe mosolyog.
Én csak bolyongok szüntelen,
egyetlen támaszom az édesanyám,
ki szerencsére velem van,
s ismeri félelmeimet.
Olyan jó mellé bújni,
ilyenkor félelmeim eltűnnek.
Érzem, szeretete átjárja
megkeményedett szívemet.
Pedig neki is sokszor
könnybe lábadnak szemei.
Teljes szívemből sajnálom drága
édesanyámat, ki nem érdemli meg a szenvedést.
Bennem meg csak gyűlnek az indulatok.
Perceken belül átváltozok
üvöltő fenevaddá, mert édesanyámért
a tűzbe mennék, csak velem maradjon örökre!

2004. február 4.

63. Miért?

Miért bántasz éjszaka,
mondd, mit vétettem neked?
Álmodni kéne szépeket,
mert tudd meg, álmos vagyok!
Helyette testem fájdalom
rázza, s kínlódom.
Hagyj már nyugton, könnyörgöm!
Hát nem érted?
Fáradt vagyok.
Hánykolódom ágyamban.
A vak éjszakába kiáltok:
utálok élni!
Isten nem hallgat meg,
és nem csukja le örökre szemem.
Vizesen s csapzottan hullok vissza párnámra.
Béna lábam megállás nélkül égetőn fáj,
mintha azt mondaná:
nem menekülsz előlem.

2010. február 21.

64. Pofoz az élet

Az élet egy taposókerék,
melybe véletlen csöppentem bele.
S azóta pofoz rendületlenül.
Próbálok visszavágni, de szívet tépő
fájdalmamon nem segít.
Szerethetek száz meg ezernyi kisgyermeket,
de egy sem mondhatja nekem: anya.
Mert az élet pofon vágott,
s nem tudja, mennyire fáj.
Azok sem értik, kik ismernek.
Mert azt gondolják, hogy
satnya vagyok, s e fajta érzések elkerülnek.
Hiába van gyerek a családban,
nem foghatom meg, nem játszhatok vele
s nem ringhatom álomba.
Fürtös göndör fejét mesémmel
nem röpíthetem tündérországba,
mert számomra tiltott gyümölcs.
Viszont napestig hallgathatnám
az élet kémény problémáját, mert arra
alkalmas vagyok, s mint tavaszi szellő,
ilyenkor én szállok tündérországba,
ölembe száz kisgyermekkel,
s vidáman kacagunk, ameddig akarunk.

2012. március 3.

65.

Meg nem született gyermekért

Ne sírj, anya, a meg nem született gyermekért.

Hisz egyszer már átélted a csodát!

Síró babádat óvatosan karodba fogtad,
örömkönnyeid esőcseppként arcodra folytak.

Arcát simogatod lassan, melledet
szájához emeled, édes cuppogását
gyönyörűen hallani.

Altató dallal álomba ringatod.

Te még boldogan álmodsz nagyon sokáig.

Körülötted futosgál, s rácsodálkozik
a világra, amit te nyitottál ki neki,
s örömmel mesélsz róla.

Tubikat kerget pöttön kis lábával,

göndör kacaj kíséri,

miközben karod közé fut,

s puszikat árasztasz tündéri arcára.

Ne sírj, anya, a meg nem született gyermekért.

Hisz a gyermeked,

akit nagyon akartál, ott van melletted.

Ez legyen a legfőbb vigaszod!

2012. június 09.

Megjegyzés: Húgomnak.

66.
Szivárvány két oldala

Megsúgjam, mit érzek,
mikor szálnalmasan rám nézel,
s zavarodban elmenekülsz?
mert riaszt a kocsim, s
nem tudod hova tenni a gondolatot,
hogyan élvezhetem az életet?
Mért ül mosoly arcomon bánat helyett?
Elsuhanok melletted, élvezem, ahogy a
a szél belekap hosszú hajamba.
Ha megálltál volna beszélgetni velem!
Talán kizökkentelek mélabús állapotodból.
Száguldok négy keréken.
Az élet, hidd el, nekem is
oly kemény, mint neked.
Téged vár otthon két pici
kéz, ami nyakad köré fonódik.
Nekem nincs két kicsi kéz,
csak álmodom róla.
Láttam egy szivárványkaput
s örömet leltem benne.
Az ember pont ilyen színes,
mint a szivárvány.
Csak lépned kell és a kerék pörög
hozzád, s egyszer a másság eltűnik.
Talán felnézel majd rám,
vagy csak elsuhan sz mellettem,
akár a többi ember mellett.
Mert én is egy vagyok a száz közül.
Csak lábam helyett a kerék
pörög fáradhatatlanul.
S ne feledd: az élet szép!

2011. július 25.

67.
Szabad vagyok

Érzem a szabadság ízét, mely lassan
beszökött életembe.
Bár a kocsi alattam, mert a lábam satnya.
Így tekergek a városi fergetegben.
Néha a félelem gombóca gyomromban,
küzdeni kell ellene.
Mert erről álmodtam már gyermekként,
hogyszer egyedül kelek utamra.
Agyamban az ész, lelkemben
az érzélem, s a szívemben a szeretet.
E három nélkül talán elvesznék, s
nem tudnám a világ dolgait összerakni.
Még várom, lehajlok egy kicsi verébhez,
épp reggelizik.
Morzsái közt ugrál.
Szemébe nézek, látok benne örömet, bűt;
egy perc alatt a magasba száll.
Buszra szálllok, s tovább álmodom.
Gondolataim messze visznek, s már elhiszem,
hogyszer nem vagyok egyedül.
Mert hallom gondolataidat, finom szavaidat,
melyek simogatnak, s felemelnek.
Szinte repít, s húz magával az átható
gyönyörűség, melyet táplálsz belém.

68.
Vesztes vagyok

Hol is kezdjem?
Jártam sárban, ingoványban.
Csapások százai követtek,
szenvedtem keményen.
Azért, hogy a holnapom
jobb legyen, mint a tegnapom.
Nem kergettem soha álmokat,
mert a józan ész nem engedett.
Eveztem volna a boldogság
felé, de csak könnyek
mardostak, melyek befelé hulltak.
S te csak azt láttad, hogy veled örülök.
S ha véletlen a mosoly leple leesett,
s könnyezni kezdtem,
akkor se tudtad, mért ég
a lelkem egész kertje.
Hajam őszbe fordult,
s nem bírtam unokát adni anyámnak.
S nem bírtam ölelő kezeket találni.
Mondd meg, Istenem,
akkor mire volt jó?
Ez a negyven kemény év,
Melyet rám mértél?

2014. 02. 27.

69.
Magányomban

Egyedül lenni a mai világban,
az maga a bátorság.
S egyszer nem lesz senki,
aki kezemet fogja, s
hozzám szólna.
Egyedül hű kutyámat ölelhetem.
S lassan eliramlik az életem.
De előtte még elfutok a tengerpartra,
hogy szépet lássak még az életben.
S hallgassam a tenger morajlását
csendesesen, ahogy a szívem diktálja
a szeretet érzését.
Csillagos udvar fejem felett, ezüstös hold
vigyorog fodros áttetsző hullámokon.
Fekszem a homokon, valami
még nem hagy nyugodni.
Szemem már nehezedik, álomra csukódik.
Sirályok sírnak valahol távolban.

2014. márc. 25.

70.
Ismeretlen felé

Olyan vagyok, mint az éti csiga.
Házát hátán hordja és
lassan halad az úton.
Ki tudja merre.
Reggel, mikor elhagyom otthonom,
kutyám sír utánam.
Ne sírj, még hazajövök,
s ölembe ugorhatsz boldogan.
Drága anyám még integet.
Kocsimon cipelem összes vagyonom,
s gyakran gondolkodom, mit keresek
ezen a világon?
Agyam tudja, mit kívánnék, s
nem félnék többé az egyedüllét
sivár érzésétől.
Hátam mögött hagynék mindent, ami
oly kedves nekem.
S mégis boldogan mennék
az ismeretlen felé.
Oda, ahonnan még nem jött vissza senki.

2014. március 31.

71.
Mielőtt utcára lépek

Nem csicsás kalapot hordok, a divatot nem követem.
Síltes sapkám veszem,
mielőtt a kikaput magam után beteszem.
Siltje mögé bújok, hogy ne lássatok,
s én se lássam száználmas arcotok.
Nem tudjátok, hogy mily keserű
hallani, ahogy megvettek engemet.
A busz nem rátok vár, hanem rám.
De tolakodtok, mint a szürke egerek,
mintha sajtot húznának előttem.
Zebrán átkelni veletek aligha lehet,
mert eltaposnátok, akár egy férget.
S közben mondjátok a napi tisztességtelen áldást.
Egyet elfelejtettetek: én figyelek rátok, s
nem hajtok lábaitokra, mert boldog vagyok,
hogy köztetek járhatok.
Ugye nem is gondoltátok volna?

2014. május 15.

72.

Láthatatlan kert

Naivul hittem csalfa régi időknek.
Mostanáig dédelgettem szereteted szívemben.
Vakon hittem hazug szavaidnak,
s gyönyörű virágot nevelgetem
láthatatlan kertemben.
Nem kellett lássalak, akkor is
táncolt a virágom,
Mert éreztem, elfogadtál, s megértettél.
Rohantak az évek, s az idő is véges.
Érzékenyebb, idősebb lettem.
Észre se vetted, hogy néha bántón
rám ripakodsz:
nem tudsz beszélni.
Szíven ütöttél, de eltakartam
bánatom arcomról.
Sérültségem sosem értetted meg igazán.
Már nem táncol a virágom.
Elszáradt csendben parlagon.

2014. május 25.

73. Keresztem hordom

Hol volt Isten?
Mikor kértem, enyhítse a fájdalmat,
ami átrágja testem egészét.
Szenvedtem, s cipeltem
a nehezített keresztet.
Választ sose kaptam.
Imára mért kulcsoljam kezem?
Szinte mozdulatlan az óramutató.
Csak ketyeg monoton.
Félelmetes éjszaka, ne üldözz már!
Hajnal fénye beszökik.
Új nap kezdődik.
Gyermekeként anyámtól
tanult imát eszemben tartom.
De már nem imázok,
csak a keresztem cipelem, Istenem.

2014. június 2.

74.

Valóság és képzelet

Dühös vagyok!
Ne nézzetek!
Szenvedek!
Kiszolgáltatottabb lettem.
Ketyerém többé nem visz sehova.
Bámuló népnek hátra hagyom,
ki lehet próbálni és közben
el lehet gondolkodni rajta.
Én képzeletemre hagyatkozom,
s kilépek földi nyomorúságomból.
Futok hegyeken, völgyeken,
elhagyok ezer meg ezer fűszálat,
Melyek boldogan hajlanak utánam.
Árnyékot adó terebélyes fa tövéhez ülök.
A bánat összes könnyét elsírtam.
Valaki vállamra teszi
szeretetet árasztó kezét.
Szavaiból árad a
gyönyörű irodalmi beszéd.
Hátrafordultam, miközben átölelt.
Nem szeretem, ha sírsz -
könyyeim törölte.
Felsegített, gyengéden átöleltem.
Látod, mennyivel nemesebb a természet.
Csendben változik, nem szól.
Nem gúnyolódik, csak teszi a dolgát.
Színeket vált, megörvendeztet
azt, ki képes megállni,
s elmerengeni a mindennap adta csodákon.
Öledbe hajtottam fejem,
vízesés csobogását hallgattuk.
Ott, a hegyek felé, egy sólyom száll.
Mondom, hogy te is lásd,
nagy szárnyát szétteríti, amerre halad,
feketésege az eget beteríti.
Nem megyek vissza, veled szebb az élet.

2014. június 19.

Megjegyzés: ketyerém = tolókocsim. Pár nappal később született ez a vers.

75.

Egy mulatós forró éjszaka

Egy mulatós éjszaka,
mely nem az enyém.
Szánalmat éreztek látványomon.
majdhogynem gagyogtok hozzám.
Bájbígyorogtok közben,
ki tudja, mit gondoltok rólam.
Mit ér a szép új ruhám,
ha a látszatomon fennakadtok?
Oh, pedig hogy ropnám a táncot.
Eperszínű ruhám fáradhatatlanul
pörögne, ropnám a csárdást.
Nagybőgőssel nótámat
húzatnám hajnalig.
S ledobnám ördögi szorongásom.
Táncba vinnélek,
s karjaidban keringőznénk.
Hajnal első fényét utolsó
táncom köszöntené.
Lábam még a ritmust járja ágyamban.
Egyszer enyém lesz
egy mulatós forró éjszaka.

2014. szeptember 14.

76. Vándorút

Rongy lelkemet s szívemet vándorútra viszem.
Lelkem s szívem sírni rég elfelejtett már.
Csak cipelem őket hegyek lankáin,
mint mások saját keresztjüket.
Megyünk szép csendben,
csak szél suhogását hallani.
Egy fiatal nő hozzám csapódik.
Botjára támaszkodik, a hegy meredek,
akár az életünk - gondoltam.
Megtört arcán nehéz életnyomok látszanak.
Nem beszél, csak könnyei csillognak szemében.

Vézna kis fakeresztnél megáll.
Csillogó követ vesz ki zsebéből,
a reszkető kéz most megáll,
s szeretettel elkezd simogatni,
mintha legdrágább kincsét hagyná ott a keresztnél.
Felnéz a kék égre, a nap már lemenni készül.
Arany koronát rak az ég alá,
így köszönti a holdat, s a
Göncöl-szekérnyi apró kis csillagokat.
Sziklafalon megpihenve a lány,
magzatként elvesztett gyermekét siratta.
Kis idő múlva elcsendesült, s elszenderedik.
Sátramban még égett a kis lámpa.
Gondolataim nem hagynak nyugodni.
A kapott sebek csak enyhülni
fognak, begyógyulni soha.

2013. márc. 08.

Megjegyzés: Egy film alapján.

77. Üzenet

Sírok az éjszakába magányosan.
Az élettől megkeményedetten.
Nem kérek mást,
csak hogy szeressen valaki.
Aki feledtetni tudná a megélt rossz
dolgokat, s örökre ledönténém azt a falat,
melyet rokonaim húztak fölé.
Csak járni nem tudok,
de agyam forog, akár a malom kereke.
Mégis, a sok mihaszna
rokon azt hiszi, hogy tudatlan vagyok.
S az élet nagy dolgairól
mit sem sejtetek.
Pedig hányszor volt,
hogymeg segítséget kértem tőlem,
s boldogan segítettetek nekik.
Csakhogy a családi homokvár
hirtelen enyém lett.
S a kedves nyájas, rokonságot
ez felettébb piszkálja.
Azt senkit se zavar,
hogymeg én is érző lény vagyok.
Aki egyszer felpattan
képzeletbeli lovára,
s eltiporom rokonaim
irigységeikből növő virágjaikat.
Talán akkor majd mondhatják,
ha futja erejük még beszélni,
hogymeg nagy lovat adtak alám.
A remény rózsáját
pedig tovább nevelgetem
szívem közepén.
Mert bízni szeretnék, hogymeg
egyszer a csillagok nekem is
ragyogni fognak valaki mellett.

2013. 08. 20.

78.

Anyánk vérző szíve

Eldobtál magadtól,
mint macska a kölykét.
Pedig hogy szerettük egymást,
Drága testvérem.
Gyerekkor összes titkát őriztük,
s úgy gondoltunk a jövőre,
hogy soha nem hagyjuk el egymást.
Ha apánk húzott bennünket,
hogy az ország két végén
fogunk élni, hevesen tiltakoztunk.
Férjhez mentél, családod lett.
Ugyanúgy szerettelek,
pedig éreztem már,
nem vagy a régi.
Önzetlenül segítettetek,
az utolsót is odaadtam.
Ha kellett, a háttérbe vonultam.
Mindent elviseltem,
amíg rajtam csattant az ostor.
De egyet nem engedek,
hogy anyánk szívét összetörd!
Még mindig fogja kezéd,
s markod sose üres,
ha távozol.
Te nem látod,
hogy vérzik a szíve.
Unokáját várja szüntelen.
Belőled teljesen kiveszett a szeretet.
Hát felejts el,
ha így könnyebb neked.
Megmaradok magamnak
egyedül, nem bánom.
Anyánkat próbáld meg
még szeretni, ne hagyd Őt elveszni!

2014. június 23.

79.

Amit a szívem kívánna...

Akadály volt a sok lépcső,
kerekem nem tudott rajta felgurulni.
Pedig, hogy szerettelek volna látni,
újszülött, kis vétlen testedet.
Dúdoltam volna altató dalt,
miközben csipkés pólyádban ringatlak.
De a vágy sosem fog teljesülni.
Nem törődnek egy érzékeny
mihaszna ember érzéseivel.
Sajgó lelkemről mit se tudhat jó anyád.
Rég elkopott köztünk szép érzésű beszéd.
Mikor pocakjában simogattalak,
halkan szólongattalak,
szívem melegével őriztelek, s óvtalak
a világ összes gonoszságától.
Lásd majd meg a világ csodáit, pici lány.
Légy nyitott, szeress őszintén.
Segíts azon, ki feléd nyújtja kezét reszketően.
S ha egyszer bánat ül kis szíveden,
gyere el hozzám bátran, ne félj tőlem.

2014. július 10.

80.

Idegek harca

Álnokul törbe csal az ideg.
Agyamba elviselhetetlenül
tombol a tehetetlenség.
Képtelen vagyok ellene tenni.
Teljesen bekebelez, szinte felfal.
Tűzgolyóként indul el.
Szalad, egyre csak szalad.
Kínomban már sírok.
Megoldást a problémámra
nem találok.
Csalódást neked nem okozok.
Félelem uralkodik rajtam.
Vidd el, nyomasztó éjszaka,
testemről a rágódó idegeskedést.
Virrad már, eső koppan az ablakon.
Esős reggel meglepetést hozott.
Technika ördöge újra szépet mutat.
Idegek harcosának nyoma veszett.

2014. november 18.

81.
Hová lett?

Arcul csapott a mai nap.
Nem foghattam meg az unokahúgomat.
Felügyelőként viselkedő sógorom
kiszakította kezemből.
Szorongva álló kislány
arcán szomorúság ül.
Fehér bőrét nap perzseli,
félve visszaneéz, intek neki.

Dühös vagy keserű a szívem?
Valaki vesse le rólam e kettőséget.
Kérlek, segítsd ezt úgy látni,
mint egy filmjelenetet.
Amely pereg, s boldog a vége.
Nem bírom így felfogni.
Nagyon fáj itt legbelül.
Számomra érthetetlen:
hová tűnik lassan a szeretet?
Hová lett a családom?
A gyerekek miért nem láthatják,
hogyan testvérek vagyunk?

2014. július 16.

82. Földönfutó lettem

Arcul csapott az új év.
Hiába reméltem jobb évet.
Jaj, minek is áltattam magam.
Mikor már érezni véltem,
sorsom furcsa fintorát, mely
ismét jól megleckéztetett.
Kirúgott a nagy úr, az igazgató úr.
Na nem úgy, mint a macskát, két lábbal.
Csak szép finoman, vállveregetéssel.
Mintha győztesként hagynám el
a csatateret.
Kitüntetést nem kaptam
soha sem, azt nem is vártam el.
Csak néhány jó szó ért utol hébe-hóba.
Földönfutó lettem, akár a
többi gyarló ember.
Könnyeimben csónakázok,
szerencsére a cipőm még nem lyukas.
Istenemre mondom,
ha majd egyszer talpra állok, kemény leszek.
De még egyszer hadba nem állok.
Ha úgy tartja kedvem,
hagyjatok egy sarokban
thenerim hallatán zokogni.

2015. február 08.

83.

Nem maradt más, csak a bánatom

Úgy unom már életemnek ezt a szakaszát.
Mért ilyen könnyörtelen velem az élet?
Mire mindent elrendeztem,
s úgy éreztem, sínen vagyok, addigra
kirúgott a nagy úr, az igazgató Úr.
Így váltam megint hasztalan,
kiszolgáltatott földönfutóvá.
Agyam kilátástalan helyzeten dolgozik.
Majd szétdurran, mint a lufi,
de megoldást nem talál,
megállás nélkül csak forog,
mint a motolla.

No nem vagyok ám goromba,
csak hagyjatok egy sarokban
rég szép időkön gondolkodni.
Amikor az iskolapadban még
csak nyiladozott az eszem,
s nem vágytam én nagy
dolgokra, csak egy szerető családra,
gyermekem ringathassam karomban.
Istenem, kérlek, vedd el tőlem
mihaszna életem még fiatalon.
Nincsen más nekem, csak a bánatom.
Ne hagy így megöregedni, ráncos
lesz az arcom, s a kezemet se
fogja senki se.
Meglátod, nem lesznek majd
könnyes arcok, mikor engemet temetnek.
Fejfámra csak ennyit írjatok:
Itt nyugszik egy hasztalan kiszolgáltatott,
kinek rengeteg bánata volt.

2015. május 03.

84. Elkorcsosult világ

Mivé válik már ez a világ?
Járdán vergődik egy szegény
koldus kis ember, egykor nemes volt.
Mindenki elmegy mellette, de
egy se segítene rajta, mert rongy
a ruhája, s azt gondolják, hogy az
alkohol nyomta le a járdára.
Hiába habzik a szája, testét merevgörcs rázza.
Senki se emeli fel a szenvedő fejét,
csak gúnyosan eliszkolnak mellőle,
mint a gyáva kutyák,
kik még most is mocskosul ítékeznek felette.
Hé, emberek!
Mért vészett ki belőletek
a segítségnyújtás?
Ismerjétek fel legalább ti,
ha otthonról nem tudátok hozni,
mert anyátok s apátok képtelen
volt megtanítani, hogy jót tenni jó!
Nem a közösségben kell csodálni Isten tetteit,
hanem a porban vergődő embert fel kell emelni.
S a csoda magad leszel,
mert képes vagy valakin segíteni.
Ki tudja, holnap lehet, hogy te fekszel
tehetetlenül a járdán, s rajtad
is átlépnek, ahogyan te teszed.
Hallottál már szirénázó mentőt száguldani.
Szívem-lelkem összefacsarodik,
mert lehet, hogy egy szerettemet viszi.
Nem lehet tudni
látom-e valaha még az életben.
Valaki odasiet a szerencsétlen emberhez.
Kardigánját feje alá teszi,
eltorzult arcát kevéske vizével lemossa,
s a mentőt megvárja vele.
Legalább te légy emberséges,
ha a világ már teljesen elkorcsosult.

2015. április 27.

85. Sokk láncát

A túlsó partról a révésznek még nem kell útra kelnie.
Rozoga csónakjával még nem kell evezőjével
szelni a fodrozó hullámokat értünk.
Pillanatra megérintette arcunkat
a kegyetlen halál szele.
Azon a ködös téli reggelen
kisodródtunk egy éles kanyarban.
Megfogtak bennünket a deres fák.
Erősen toltak a szakadéktól vissza az útra.
A sokk láncát magamról letépve
Édesanyámért üvöltöttem.
Mintha kiszaladt volna belőlem a lelkem.
Csak rohantam, rohantam kétségbeesetten.
Még nem lehet vége! még nem veheted el az Édesanyámat.
Nekem Ő az egyetlen ebben a gyalázatos konok világban.
Orkán erejű szél visszazökkentett volna a valóságba.
Édesanyámat megleltem sápatagon mellettem.
Mint egy anyatigris ki a kölykét védi,
úgy harcoltam az Édesanyámért.
Hiába csitított, mentőért üvöltöttem,
de a sok balga nép értetetlenül állt előttem.
Látva anyám fájdalmait, könyörögtem,
míg végre megértettek.
Kezét elengedve, mintha szívem darabokra hullott volna.
Erdész nagyapám kunyhója előtt szétesett bennem minden.
Hiszem, hogy ő is védelmezett bennünket
odafentről, a szörnyű pillanatban.
Még nem vagyok kész, hogy elveszítsem.
Istenem, miért kínoz ennyire?
Ha már megint megtörtél, miért nem nekem lett bajom.
Mit akarsz még tőlem?
Miért nem vetted el rongy életem inkább,
mint hogy Őt szenvedni lássam.
Csak Ő maradt nekem, nélküle képtelen vagyok élni.
Az álmok sohasem hazudnak, igaz néha borzalmasak,
de mindig képesek megmutatni, hogy mi fog történni.
Nem csitul a szorongás, pedig már anyám is mellettem van.
Rengeteg víznek kell lefolynia a Dunán, még feledni tudom.

2016. május 06.

86.

Nagyapám kalapja

Volt egy furcsa álmom,
nem is tudom, mire véljem,
hiszen olyan régen elmentél.
Ez igazságtalan.
Én akkor csak négy éves voltam,
de emlékszem rád, ahogy
babakocsimban tologattál.
Számos kép árulkodik róla,
mennyire szeretted.
Nekem mindent megengedted.
Kék autómmal behajthattam
féltett rózsáid közé, neked
az sem számított, pedig fiú
unokáidat rózsáid közelébe se engedted.
Már tudom, milyen igazságtalan az élet.
Pont téged veszítettelek el,
aki önzetlen voltál.
Zaklatott voltam, és te eljöttél
hozzám egy nyugtalan éjszakán.
Fogtad a kezem, simogattad
arcom, s sétálva bujkáltunk.
Ugyanabban a ruhádban voltál,
mint amikor az őzikét öledben
simogattad a fényképen.
Minap hirtelen előkerült erdészkalapod,
de még csak meg se foghattam,
mert engem nem illet, csak a lányodat.
Semmit nem ér egy mihaszna sérült érzése.
Nagyanyám szemében olyan lehetek, mint egy
érzéketlen fatuskó, s a testvérem is.
Gyermekeként véletlen egyszer kezembe
vehettem kalapod, nagyapám.
Nem dobáltam, még csak a fejemre sem tettem.
Édes illatodat magamba szívтам.
Erdészkalapodat majdan valaki megtalálja
a szemétkupac tetején.
De egyet ígérek, örökké a szívemben élsz.
Fényképeidet rejti a számítógép,
fogható emlékeim töled a kis
piros játékszongora, amit a kórházból
hazafelé jövet vettél nekem.
Istenem, mennyire szerethetted.
Egy utolsó emlék, amit még
élek, sosem feledek, senki
a világon el nem veheti tőlem:

anyával, s apával sétálunk ki
a kórházból, s te ott állsz az erkélyen,
s integetsz nekem.

2015. november 24.